

In een benedenhuisje met sousterrain leefde tante Loe jaren lang. Dagmeisjes, een wisselende reeks, hielpen haar; vóór 't eten moesten zij weg. Maar later kwam er toch een meisje voor dag en nacht. In de achterkamer huisde tante Loe; de voorkamer was de „moje”, met de krullerige mahoniehouten bonheur-du-jour, tante's trots; met de piano en de geschulpte tafel, waarop een geborduurde looper en een hoge matglazen vaas met kunstbloemen; hoezen bedekten de stoelen. In grote bakken op bamboe-onderstel, den toegang tot de vensters versperrend, stonden eeuwig-groene kamerplanten, waaraan soms een bloem bloeide. Neef waagde zich daar nooit; want hij was bang een kras te maken op de glanzende meubels of een plant of vaas omver te stoten. De wanden hingen vol familieportretjes in zware zwarte ovale lijsten; enkele kleinere in rand van stoffige strobloemen en kunstig verknipte postzegels.

Zo gingen de jaren voorbij. Toen — neef zelf was al lang getrouwd en woonde elders — had zijn moeder op een keer geschreven dat tante Loe trouwen ging. Die was toen twe-en-zeventig. En haar aanstaande, een gepensioneerd kolonel, reeds twe keer weduwnaar, was één-en-tachtig. Zij hadden elkaar leren kennen, al een paar jaren tevoren, bij de zuster van de tweede vrouw, die een vriendin was van tante Loe. Maar tot nog toe scheen de familie van den toekomstigen oom niet erg op die trouwerij gesteld te zijn geweest. Van tante's lijfrente plus het pensioen van den kolonel konden de twe nu samen wat ruimer leven. Hij zou intrekken bij tante in haar benedenhuisje; en tante zag een geliefden droom vervuld: zij werd echt Mevrouw.

Neef Bert was met zijn moeder op de bruiloft; aan den koffiedis zaten de beide zoons van den kolonel, zelf hoge militairen met stijve gouden kragen; hun rinkelende sabels hadden zij afgedaan en in een hoek gezet. Hun vrouwen waren onberispelijk deftige dames. Er werd geklonken op het moedige echtpaar; in de stedelijke koerant stond zelfs een artikeltje, met beschrijving van de plechtigheid in het Stadhuis en de vriendelijke toespraak van den ambtenaar van den B. S. Tante was er erg mee in haar schik.

In dat benedenhuisje leefden zij vijf jaren, alleen verstoord door een rumatiek-aanval op tante, die toen enige weken in het Diakonessenhuis moest liggen, waar zij voortdurend ruzie met de zusters had. De nieuwe oom was tijdelijk ondergebracht bij de broeders De Deo. Daar kwam neef, want het was juist zomervakantie, hem soms halen om een luchtje te scheppen. Maar de oude heer, die vóór zijn huwelijk al aan vlagen van kinds- worden leed, begreep dat bezoek niet steeds en verzette zich dan nijdig tegen de wandeling. Eens vroeg hij half-verontwaardigd half-spottend: „Ben jij een medeminnaar?” waarop neef hem uit den grond van zijn hart geruststelde.